

Szárnyas lények

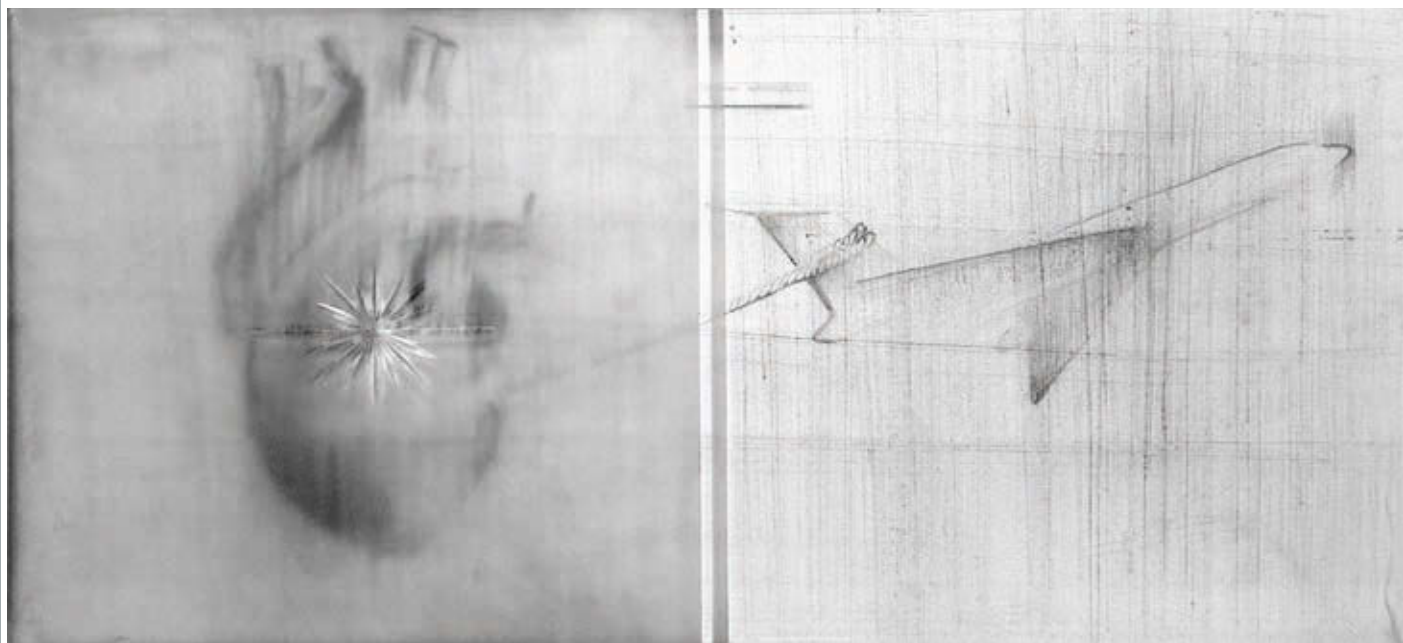
Nagy Gábor György *Eltépett szív* című kiállítása

VÉKONY DÉLIA

Újbuda Galéria, 2018. V. 24. – VI. 13.

Eltépett szív. Micsoda cím! Ha keresnénk, sem találunk giccsesebb szóképet egy grafikai és festészeti kiállításhoz. Ráadásul a tárlat emblematikus festménye két repülő ábrázol, amelyek egy vörös szívet szakítanak szét. A szívre lánc – még jó, hogy nem tövisek – tekeredik. Igazán arcátlan dolog egy közöngenerációs, meghatározó művésztől, hogy egy olyan képpel fémjelzi a kiállítást, amely látszólag az elcsépel, romantikus közhelyek, illetve vallásos képek unalomig ismételt ikonjait hívja elő. A romantikus giccs érzete alól akkor sem kapunk feloldozást, amikor megismerkedünk azzal a ténnyel, hogy a sorozatot az elválás és a távolság fájdalma

Nagy Gábor Györgynek azonban ez most is sikerül. A Fészek Galéria *Örvény tiff* című kiállításán már láthattuk ugyanezt a játékot, nevezetesen azt, ahogyan a közhely és a magasztos, a profán és a szent feszültsége megvalósul. Emiatt ez a kiállítás is több asszociációs síkon mozog. A repülő motívuma visszatérő: a vázlatszerű képek a realista ábrázolással váltakozva mutatnak be olyan gépeket, amelyek szerkezeti hiba miatt lezuhantak. Egyértelmű utalás ez az emberi elme hatalmára, amely az egekbe tör, legyőzi a gravitációt, önmagát múlja felül, majd százak halálát okozza. A direkt utalástól azonban eltávolodunk, hiszen a repülőkről készült festmények közül néhány régi vitrinek üvegei mögé került, és a barázdált üveg torzító hatása miatt a konkrét formák sajátos remegéssel esnek szét. Így a repülő leheletkönnyű, már-már angyali szárnyas lényeknek tűnnek, a kis képekben tovább stilizálódnak, és ködszerűen, szinte csak sugallatként lebegnek tova.

NAGY GÁBOR GYÖRGY: *Fájdalom*, 2018, papír, grafit, vitrinüveg 29×59 cm

inspirálta, hiszen a művész nem is tagadja, hogy gyermekei külföldre költözése és a gyakori találkozás lehetetlensége ihlette a repülő képek megalkotására. A művész szívét, amely krisztusi szív is egyben, széttépik a repülő. Megkérdezhetnénk Nagy Gábor Györgytől, hogy nem fél-e kortárs művészként ilyet festeni. Ha nem a giccs a cél – márpedig feltételezzük, hogy nem az –, akkor nagyon merész mindez, hiszen keskeny az a határ, ahonnan a művész még vissza tudja hozni az érzelmességet, a látszólag elcsépel és túlon túl ismert, túl sok tartalommal terhelt látványt a komplex és sokrétű művészet területére.

Eljutunk tehát a giccstől a tiszta, összetett művészetig. Nagy Gábor Györgynek ez a „stratégiája” nem ismeretlen. Az ars universale jegyében alkotó művész a művészet feladatát több síkon fogja fel. A sorozat egyik inspirációjául Leonardo da Vinci madártanulmányai szolgáltak. Leonardo művészként ismerte az élőlényt, mögötte mérnöki tudatossággal kereste a gépet, és kísérletezett a repülés, illetve az első repülő megépítésével. Emellett munkáit a reneszánsz visszafogott szentsége határozta meg, melynek előhívására nem sok kortársa volt képes. Nagy Gábor György számára a vadkacsa és a pinty repülési fázisairól készült grafika indította el a repülő, tehát a gép felé fordulást, amiből önálló életet élő, leheletfinom szárnyas lények lettek. Ez az összetettség látszólag felfoghatatlan, de valójában nagyon egyszerű. Ez a korokon átívelő mindenkor művészet gyakorlásának a képessége.